

[Rimstad.]

drog 290.000 t. Det tilsvarende hollandske tal er 2,3 pct., og eksporten fra Holland til England var i 1963 ca. 7.000 t. Dette tal skal ganske rigtigt i 1964 sættes op til det dobbelte, og forøgelsen skal oven i købet tages af den danske kvota. Men de 14.000 t fra Holland betyder stadig ikke mere end de samme 2,3 pct. Hollænderne udnyttede nemlig ikke deres kvota i 1963, og den ikke udnyttede del gik til Danmark, som derfor altså „kun“ fik 283.000 t i 1964.

Jeg tror ikke, at disse tals størrelse berettiger til at drage vidtgående slutninger om nogen betydende favørbehandling af Holland fra engelsk side og på dansk bekostning.

Når man i den nævnte agitation inden for vort landbrug jævnfører Danmarks og Hollands situation, er man ikke tilstrækkelig opmærksom på, at der i Englands øjne må være stor forskel på et land, som fra begyndelsen har været tilsluttet de seks, og et, som efter sit frivillige EFTA-medlemskab som en overløber forsvinder over toldgrænserne. Da dette spørgsmål antagelig vil indgå i den kommende valgagitation på en særdeles markant plads, vil jeg gerne stille den højtærede udenrigsminister det spørgsmål, om vi i hans ministerium fra den seneste tid har sådanne informationer fra engelsk side, at man kan skønne et og andet med hensyn til den holdning, som England vil indtage over for os, hvis vi indlader os på at optræde som en sådan overløber.

Vi ved fra en tidligere samtale mellem premierminister MacMillan og afdøde statsminister H. C. Hansen, at man i England næppe ville se med blide øjne på en sådan holdning. Kan den højtærede udenrigsminister udtale sig om, hvorvidt der er kommet en ændring ind i billedet, siden denne samtale fandt sted?

Vi er imidlertid inden for vort parti også af en anden grund betænkelige ved overhals og hoved at tilslutte os Det europæiske, økonomiske Fællesskab. Vi ønsker i hvert fald først at have en passende tid til at bedømme organisationens indre stabilitet, og vi er her slet ikke enige med det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der i går i en artikel i Berlingske Tidende så uforbeholdent sang fællesmarkedets pris. Vi ønsker

at være mere forsigtige, og vi er derfor nødt til at konstatere, at inflationen på indeværende tidspunkt i langt højere grad har angrebet fællesmarkedslandene, end tilfældet er for EFTA-landenes vedkommende. Man kan vel i dag sige i en slags gennemsnitsbetragtning, at inflationshastigheden inden for de seks på det nærmeste er det dobbelte af, hvad frihandelsområdet byder på. Inflation er vel ikke ligefrem det, vi i Danmark skal opsøge. På det område kan rækken af vore socialdemokratiske regeringer med deres nære tilknytning til fagbevægelsens stadige lønkrav i det lange løb bringe os alt, hvad vi kan overkomme at fordøje. Vi behøver ikke på dette felt at drage yderligere vanskeligheder fra udlandet ned over vore hoveder. Sagen er jo den, at disse vanskeligheder kommer, hvis vi tilslutter os de seks. Vanskelighederne bliver også vore, fordi medlemslandenes økonomi er i så nær indbyrdes forbindelse. Det viser de manende opråb, som kommissionen i Bruxelles udsender ved årsskiftet, og hvori medlemmerne på det kraftigste opfordredes til at yde den farlige inflatoriske udvikling den mest energiske modstand.

Hertil kommer så, at den indre stabilitet i fællesmarkedet endnu ikke er stærkere, end at et af dets medlemmer efter at have tiltvunget sig sin vilje åbent kan erklære, at havde han ikke fået den, havde han sprængt organisationen ved at trække sig ud af den. Vi mener, at denne demonstration af mangel på indre samhørighed ud fra en europæisk betragtning viser, at fællesskabets fundament endnu er for ustabil. Det bliver næppe tilstrækkeligt solidt, før også EFTA-landene tilsluttes. Som forholdene ligger i dag, er det derfor stadig mit partis opfattelse, at Danmark ikke bør tilslutte sig fællesmarkedet uden England.

Vi kan udmærket se, at der kan komme meget vanskelige tider for dansk landbrug, hvis eksporten til de seks standses. Man bør dog i den forbindelse erindre sig de tilsagn, vi har fået vedrørende den dansk-tyske langtidsaftale, og også erindre sig, at nogen betydende vækst i den danske landbrugsproduktion næppe vil finde sted i tiden, der kommer, på grund af landbefolkningens stadige søgen mod byerne og mod industrien. Hvad det sidste forhold angår, er